

ΤΙΝΑΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΣΕΝΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

A'. Κατάλογος ἀλφαριθμητικὸς περιέχων τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, ἢ εἰχον ὥπ' οὗταις κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος ἔργου.

B'. Philosophische Bibliothek.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§§ :—6.

1. Τὸ ἐγώ πρὸ μαστηρεώδους οὐκεγώ.—Τὸ ἐγώ ἐφιέμενον εἰδέναι τὴν οὐσίαν καὶ φύσιν αὐτοῦ.—Τὸ ἐγώ φυσικὸν καὶ φιλόσοφον.
2. Τὸ ἐγώ πρώτη, ἀπόλυτος, ἀρχὴ τοῦ εἰδέναις.
3. Τὸ ἐγώ προώρισται πρὸς ἔρευναν καὶ μελέτην τοῦ οὐκεγώ.—Τὸ οὐκεγώ διπλοῦν: σχετικὸν καὶ ἀπόλυτον.
4. Δυσκολίαις πρὸς γνῶσιν τοῦ διπλοῦ οὐκεγώ.—Μή συγχεομένων τῶν λόγων: τοῦ γνωστικοῦ καὶ τοῦ πραγματικοῦ μετ' ἀλλήλων, τοῦ μὲν σχετικοῦ οὐκεγώ ἡ γνῶσις, τοῦ δ' ἀπολύτου οὐκεγώ ἡ θέσις ἐπιβάλλεται τῷ ἐγώ θεωρητικῷ τε καὶ ἐμπειρικῷ.
5. Λύσις τοῦ ζητήματος συνῳδᾶς τῇ λογικῇ φύσει τοῦ φιλοσοφοῦντος ἐγώ.—Τὸ ἐγώ πρὸ τριαδικοῦ προβλήματος: τοῦδε α') 'Ὑπάρχει τι ἔκτὸς τοῦ ἐγώ ἀντικειμενικῶς κείμενον καὶ τριχῇ διαστατὸν χῶρον κατέχον; β') Εἰ ύπάρχει, τίς ἡ οὐσία αὐτοῦ; γ') Εἶνε αὐταίτιον ἡ ἔχει ἐν ἀλλῷ τινὶ ἀναιτίῳ τὴν ἔαυτοῦ αἵτλαν;
6. Λέτι φιλοσοφικαὶ ἐπόψεις, αἵτις ἀκολουθῶς διεξάγων τὸ παρόν θέμα.—Οἱ ἐμπειρισμὸς καὶ ὁ φιλοσοφικὸς ὄρθολογισμός.

ΤΜΗΜΑ Ι.

Περὶ τοῦ φιλοσοφοῦντος ἐγώ καὶ τοῦ φιλοσοφουμένου οὐκεγώ ἢτοι περὶ τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ τριαδικοῦ μου προβλήματος

§§ 7—116.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τοῦ εἰταὶ καθαροῦ τε καὶ ἐμπειρικοῦ, ἐμπόρφου· γενέσεως τῶν εἰδῶν (/: φυλογορίας) §§ 7—29.

7. Τὸ ἐγώ καθαρῶς πνευματικόν.—"Οροι ἐκφάνσεως τοῦ ἐγώ.—Σωματικὴ ὄργανωσις καὶ οὐκεγώ.—Τὸ ἐγώ, ἡ σωματικὴ ὄργανωσις καὶ τὸ σχετικὸν οὐκεγώ αὐταπόδεικτα.

8. Ἡ μεταφυσικὴ γνῶσις τοῦ ἐγώ, τῆς σωματικῆς ὄργανώσεως καὶ τοῦ σχετικοῦ οὐκεγώ ἀπαιτεῖ τὴν μεταφυσικὴν γνῶσιν τοῦ ἀπολύτου οὐκεγώ, ἀπολύτου αὐτῶν αἰτίας δντος.
9. Φιλοσοφικὸν σύμβολον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δποίου διεξάγω τὸ παρόν θέμα.
10. Ἀνάπτυξις τῆς Ἄγριας Θέσεως §§ 10—27.—
Πῶς κεῖται τῷ φιλοσοφοῦντι ἐγώ τὸ καθαρὸν εἶναι. — "Ὕλη καὶ πνεῦμα. — Ἰδιότητες ἑκατέρου. — Τὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα νοῶ ὡς ὑλικοπνευματικὰ ἄτομα. — Ἐκάτερον ἀναπτύσσεται.

ΓΕΝΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Καταγωγὴ τῶν εἰδῶν (§§ 11—29).

11. Μετάβασις τοῦ εἶναι ἐκ τῆς καθαρίς αὐτοῦ καταστάσεως εἰς τὴν ἐμπειρικήν, ἔμμορφον. — Μεταφυσικὸν στοιχεῖον. — Χημικὸν στοιχεῖον.
12. Ὁργανικὴ μονάς. — Σχηματισμὸς τοῦ ἀνοργάνου καὶ ὄργανικοῦ κόσμου.
13. Σχηματισμὸς ὄργανων ἀτόμων. — Παμποίκιλος τρόπος ὑπάρκειας αὐτῶν. Σχηματισμὸς μυρίων ὅμοιῶν ὅμοιειδῶν μονάδων: — Παραλλαγὴ τῶν μονάδων ἐκάστης δμάδος. — Διαίρεσις τῶν μονάδων εἰς δύο δυάδας. — Συνδυασμὸς ἑτεροειδῶν δμογενῶν μονάδων τῆς αὐτῆς δυάδος πρὸς παραγωγὴν νέων μονάδων.
14. Τὸ μέσον καὶ τὸ δργανον τῆς ἀναπτύξεως τῶν νέων μονάδων πρὸς παραγωγὴν, γένεσιν τῶν εἰδῶν. — Ποσάκις ἔλαβε χώραν (ἀναίρεσις τοῦ δόγματος τῆς ἐξελίξεως).
15. Ἐν ἐκάστῳ χημικῷ τε καὶ ἀνατομικῷ στοιχείῳ ἐπικρατεῖ ἡ χ καὶ ἡ ψ οὐσία ἐνδέ μόνον μεταφυσικοῦ στοιχείου. — Τὸ αὐτὸ νοητέον καὶ περὶ τῶν νέων ὄργανων μονάδων τῶν δευτερογενῶν κυττάρων.
16. Τὸ τελειότατον τῶν ὄργανων δντων ὁ ἀνθρωπος.
17. Τὸ πνεῦμα ἐν τοῖς διεφόροις στοιχείοις: τοῖς μεταφυσικοῖς, χημικοῖς καὶ τοῖς ὄργανοις (ταῖς πρωτογόνοις καὶ δευτερογόνοις ὄργανοις μονάσι: τοῖς κυττάροις πρωτογόνοις τε καὶ δευτερογόνοις) κέντηται τὰς αὐτὰς ιδιότητας, οἵας καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. — Ἄλλα τὸ πνεῦμα ἔκφαίνει ἐαυτὸ μόνον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.
18. Τὸ πνεῦμα κέντηται συνειδός. — Τὸ συνειδός περιεχόμενον. — Τὸ περιεχόμενον τοῦ συνειδότος εἶνε σύνθετον ἐν μόνῳ τῷ ἀνθρώπῳ. — Ἐν τοῖς λοιποῖς οὖσιν ἀπλοῦν.
19. Τὸ πνεῦμα λέγεται καὶ ψυχή.
20. Τε ἐννοῶ λέγων ἐγώ.
21. Τὸ πνεῦμα ἀπρόσωπον καὶ προσωπικόν. — Ἀπρόσωπον μέν, δταν τὸ περιεχόμενον τοῦ συνειδότος εἶνε ἀπλοῦν, προσωπικὸν δέ, δταν εἶνε σύνθετον. — Ὁ λόγος.
22. Ἀφομοίωσις τῆς ψ οὐσίας πρὸς τὴν χ. — Μεταμόρφωσις ἀμφοτέρων εἰς μονάδα νέας φύσεως κεκτημένην προσωπικὴν ἀθανασίαν καὶ κινουμένην ἐλευθέρως.
23. Τὸ καταλογιστὸν τῆς χ οὐσίας. — Ἡ ἥθικὴ καταστασίς τῆς χ οὐσίας ἐν τῷ ἀπείρῳ χρόνῳ.

24. Λεύκωσης ψήφοι κατά την πρόταση της Βουλής για την απόπειρα στην Κύπρο.
25. Το δέλτα της Αχαΐας από την πρόταση της Βουλής για την απόπειρα στην Κύπρο.
26. Το δέλτα της Αχαΐας από την πρόταση της Βουλής για την απόπειρα στην Κύπρο.
27. Το δέλτα της Αχαΐας από την πρόταση της Βουλής για την απόπειρα στην Κύπρο.
28. Το δέλτα της Αχαΐας από την πρόταση της Βουλής για την απόπειρα στην Κύπρο.
29. Το δέλτα της Αχαΐας από την πρόταση της Βουλής για την απόπειρα στην Κύπρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο μηχανισμός της δργανώσεως της ψύσης (§§ 30—100).

30. Ο μηχανισμός της δργανώσεως της ψύσης δέοντας να είναι προσφυγής, ένας ή όλες οι ψύσεις έκφρασης έκαψης ώστε έγω. — Τα μερικά συστήματα τα άποτελούνται το άνθρωπινο σώμα.
31. Το νευρικόν σύστημα μεταξύ των λοιπών μερικών συστημάτων κατέχει διά το ημέτερον θέμα πρωτεύουσαν θέσειν.
32. Το νευρικόν σύστημα μονάς αύθυπόστατος. — Διαιρεσίς τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἰς κεντρικὸν καὶ περιφερικόν.

A'. Τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα.

Ἐκ τίνων μερῶν ἀποτελεῖται.

B'. Τὸ περιφερικὸν νευρικὸν σύστημα.

33. Εκ τίνων μερῶν ἀποτελεῖται.
34. Τὰ άνατομικὰ στοιχεῖα τὰ άπαρτίζοντα τὸ νευρικὸν σύστημα είναι τὰ νευρικὰ κύτταρα. Τὸ νευρικὸν κύτταρον τριπλοῦν: 1) τὸ κυτταρικὸν σώμα, 2) αἱ πρωτοπλασματικὲς ἀποφυάδες καὶ 3) ἡ νευρικὴ ἥτις.
35. Επερα άνατομικὰ στοιχεῖα: τὰ νευρογλοιακὰ κύτταρα:— Χρῆσις ἐκατέρου.— Οἱ δύο ίστοι.
36. Η χροιὰ τοῦ νευρικοῦ ίστοῦ.— Η πρωτογενῆς χροιὰ αὐτοῦ.— Η δευτερογενῆς.— Πόθεν πηγάδεις ἡ ύφη τῶν καθ' ἔκαστον μερῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος.
37. Εκθῆσω μόνον ἐκεῖνα ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, διε τὸν ἡγεμονὸν ἐκφαίνεται έκαψη.
38. Εκαστον άνατομικὸν μόριον καὶ τὸ ἐλάχιστον φέρει έδειον δικαίωμα.
39. Τε κυρίως θεξοματεῖται οὐ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

A'. Περὶ τῆς τριθύμου νευράδος.

33 40—43.

40. α) Περὶ τοῦ κυτταρικοῦ σώματος ἢ τοῦ κυτταρικοῦ πρωτοπλάσματος.
 41. β) Περὶ τῶν πρωτοπλασματικῶν ἀποφυλίδων.
 42. γ) Περὶ τῆς νευρικῆς ἐνός.
 43. Τὰ ἀνατομικὰ στοιχεῖα τὰ συνιστῶντα τὰς νευρικὰς ἐνας.

B'. Περὶ τῶν ἐκ τῶν τὸ σύνολον νευρικὸν σύστημα ἀπαρτιζόντων μορίων, δὲ ὡς κυρίως ἢ χ οὐσία ἐξωτερικεύει εαυτήν..

I. Τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα:

'Ο ἐγκέφαλος καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός.

44. 'Ο ἐγκέφαλος καὶ . ὁ νωτιαῖος μυελός περιβάλλονται ὑπὸ τριῶν μηνίγγων : τῆς σκληρᾶς, τῆς ἀραχνοειδοῦς καὶ τῆς χοριοειδοῦς. — Ποῦ κεῖται ἔκατερος καὶ ἐκ τίνων μερῶν ἀπαρτίζεται.
 45. Λον δὲ ἐγκέφαλος.
 46. Σον ὁ νωτιαῖος μυελός.
 47. Η φυσιολογικὴ λειτουργία ἐνός ἐκάστου τῶν μορίων τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν σύνολον ἐγκέφαλον ἢ μᾶλλον τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα.

'Ο πρόσθιος ἐγκέφαλος.

48. Ἐκ τίνων μερῶν συνισταται ὁ πρόσθιος ἐγκέφαλος.
 49. Εἰλικες καὶ αὐλακες τῶν λαβῶν.
 50. Λειλικες.
 51. Λειλικες.

Ἡ ύψη τοῦ προσθίου ἐγκεφάλου.—Ἡ φαιὰ φλοιώδης οὐσία. Ἡ λευκὴ μυελώδης οὐσία.

52. I. Η φαιὰ φλοιώδης οὖσια.—Ἐκ τίνων συνισταται.

A'. νευρικὰ κύτταρα.

B'. νευρικαὶ ἴνες.

53. Διαφοραὶ ἐν τῇ ύψῃ τῆς φλοιώδους οὖσιας.
 54. II. Η Μυελώδης οὖσια τοῦ προσθίου (τελικοῦ) ἐγκεφάλου καὶ πορεία τῶν ἐνῶν αὐτῆς.
 55. Λον Συνδεσμικαὶ ἔνεσι.
 56. Συνδετικαὶ ἔνεσι.
 57. Ζον Προβληματικαὶ ἔνεσι.
 58. Νευρικὰ κεντρικὰ ὄργανα: κινητικὰ καὶ αἰσθητικὰ κέντρα.

59. Ό Flechsig περὶ τῶν αἰσθητικῶν καὶ τῶν κινητικῶν κέντρων.—
Αἱ δύο ζῶναι τῶν προβλητικῶν καὶ τῶν συνδετικῶν κέντρων.
60. Μόρια ἀπαρτίζονται τὰ κέντρα τῶν δύο ζωνῶν τοῦ Flechsig.
61. Φυσιολογικὴ λειτουργία τῶν κέντρων ἐκατέρας ζώνης.
62. Τὰ συνδετικὰ κέντρα πηγὴ τῆς τε κινητικότητος τῆς τε αἰσθητικότητος.
63. Τὰ συνδετικὰ κέντρα εἶναι ἡ ἀνατομικὴ ὑπόστασις πασῶν συλληθερητῶν τῶν φυγικῶν λειτουργιῶν.
64. Λί γ τε αἰσθητικαὶ αἴ τε κινητικαὶ ἔνες ἐκφύονται ἐκ τῶν συνδετικῶν κέντρων καὶ διακλαδίζονται καθ' ἕλον τὸ σῶμα διὰ τῶν τε προβλητικῶν κέντρων.
65. Νεῦρα συνδέονται τῷ κεντρικῷ νευρικῷ σύστημα πρὸς τὸ περιφερικόν — Νευρικοὶ πυρήνες.—Νωτιαῖον γάγγλιον.—Νωτιαῖον στέλεχος,
66. Ραχιαῖα νεῦρα: 34 ζεύγη.—Κρανιαῖα νεῦρα: 12 ζεύγη.
67. Νεῦρα καὶ υρανιαῖα δύστι.
68. Διαίρεσις τῶν ραχιαίων καὶ τῶν υρανιαῖων νεύρων ὡς πρὸς τὴν φυσιολογικὴν λειτουργίαν αὐτῶν.
69. Λί ἔνες μεταβαίνουσαι ἀπὸ τῶν συνδετικῶν κέντρων εἰς τὴν περιφέρειαν διέρχονται διὰ δύο κεντρικῶν σταθμῶν.—Ἐκ τίνων ἀνατομικῶν μορίων ἀπαρτίζεται ἐκάτερος.
70. Τὰ αγρεῖα, δι' ᾧ διέρχονται αἱ ἔνες μεταβαίνουσαι ἀπὸ τῶν συνδετικῶν κέντρων εἰς τὴν περιφέρειαν.
71. Τον ἡ πορεία τῶν αἰσθητικῶν ἴνων.
72. Τον ἡ πορεία τῶν ἴνων τῶν προαιρετικῶν κινήσεων.
73. Φυσιολογικαὶ ίδιεύτητες τῶν νευρικῶν ἀνατομικῶν στοιχείων.
74. Ηλεκτρικόν ρευστόν ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς στοιχείοις.
75. Λίτια διεγείροντα ἡ δρῶντα.
76. Διαφορὰ τῶν νευρικῶν ἴνων καὶ τῶν νευρικῶν κυττάρων περὶ τὰς φυσιολογικὰς αὐτῶν λειτουργίας κατὰ χώρας τοῦ σώματος.
77. Πόθεν πηγάζει ἡ διαφορὰ τῶν νευρικῶν ἴνων καὶ τῶν νευρικῶν κυττάρων περὶ τὰς φυσιολογικὰς ίδιεύτητας καὶ λειτουργίας κατὰ χώρας τοῦ σώματος.

Τρόπος ἐκτελέσεως νευρικοῦ φαινομένου καὶ ἡ μοῖρα τοῦ νευρικοῦ σύστηματος, ἐν ᾧ τελεῖται τὸ εἰδικὸν αἰσθητικὸν αἴσθημα §§ 78—80.

78. Ό αὐτὸς ἐν πᾶσι τοῖς ζώοις: καθ' ὃν τρόπον ἐκτελεῖται τὸ νευρικὸν φαινόμενον μεταξὺ δύο νευρώνων ἐπὶ κατωτέρων ζώων. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκτελεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τῶν ζώων: τοῦ ἀνθρώπου.—Ἔοις καὶ ὑπὲρ ποίαν μορφὴν κεῖται ἡ οὐσία ἡ ὡς ἐγὼ ἐμφανιζομένη.
79. Τὰ μόρια τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν νευρένην οὖσαν τὴν ὡς ἐγὼ ἐμφανιζομένην δὲν ἔχουσι πάντα τὴν αὐτὴν ὑφήν. διὸ δὲν ἔχουσι καὶ τὴν αὐτὴν φυσιολογικὴν ίδιεύτητα.
80. Τέ παρατηροῦμεν περὶ τῆς αἰσθητικότητος.

81. 'Επανάληψις μετ' αναπτύξεως τῶν περὶ τῆς πορείας τῶν νευρικῶν (τῶν αἰσθητικῶν) ίνδων καὶ περὶ τῶν κέντρων.
82. Τὰ φυχοκινητικὰ κέντρα.
83. Τὰ αἰσθητικὰ κέντρα.
84. 'Άμφισβήτεται, διὸ ἐκαστης διεκνοητικής λειτουργίας ὑπάρχῃ πάντα τῶν ήμεταφασικῶν ἔντετοπισμένων έσσον νευρικόν κέντρον διέπον αὐτήν.

II. Τὸ περιφερικὸν νευρικὸν σύστημα, §§ 85—100.

85. Τὰ αἰσθητήρια δργανα.
86. Τὰ δργανα, διὸ τὸ ἄγω ἐκφαίνεται ίαυτὸ τῇ ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἔξωτερικοῦ κόσμου.
87. Τὰ κύρια στοιχεῖα τῶν αἰσθητηρίων δργάνων μετατροπὴ τῶν εἰδικῶν ἀρεθεσμάτων εἰς εἰδικὰ αἰσθήματα.
88. Διαίρεσις τῶν αἰσθητηρίων δργάνων εἰς στοιχειώδη καὶ ἐπίπλοα.
89. Τὰ ἐπίπλοα αἰσθητήρια δργανα σύγκεινται ἐκ δύο μερῶν καθδύου: 1) τοῦ κυρίου ήτοι νευρίνου, διπερ δέχεται τοὺς ἔξωθεν φυσικοὺς ἀρεθεσμούς, καὶ 2) τοῦ συμπληγωματικοῦ, διπερ διευκολύνει τὴν ἐπέδρασιν αὐτῶν.
90. 'Εκ πόσων μερῶν σύγκεινται τὰ αἰσθητήρια δργανα. — "Ἐκαστὸν τῶν αἰσθητηρίων δργάνων κέκτηται ίδιον διεγείρον αἴτιον.—Οἰονδήποτε καν τῷ τὸ διεγείρον αἴτιον, ἐμποιεῖ διέγερσιν οίκειαν τῷ αἰσθητηρίῳ νεύρῳ.

"Ἐκθεσις ὀλίγων τινῶν περὶ ἀμφοτέρων §§. 91—96.

91. Α' τῇ ἀφῇ.
92. Δύο εἰδη ἀφθίσ.
93. Β' τῇ δρασίᾳ.
94. 'Ο δρθαλμὸς διμοιος πρὸς ταχυητὸν φακόν.
95. Σχέσις μεταξὺ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς εἰκονίου καὶ τοῦ φυσικοῦ συμβεβηκότος.
96. Τὸ εἰκάνιον προέδν τοῦ φωτός, τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, τοῦ διπτικοῦ νεύρου καὶ τοῦ ἄγω (: τῆς χ αύσειας).—Πῶς ἐνεργεῖ τὸ φῶς πρὸς σχηματισμὸν τοῦ εἰκονίου.—'Ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ εἰκονίου ἐμφανίζεται χαρακτήρ γημικοῦ φαινομένου.
97. Ποῦ καταλήγουσιν αἱ ἐντυπώσεις αἱ προερχόμεναι ἐκ τοῦ περιφερικοῦ νευρικοῦ συστήματος.—Ποῦ καὶ πῶς γίγνονται ἀντιληπταί.—Γνῶσις τοῦ αἴτιου αὐτῶν.
98. 'Εσωτερική καὶ ἔξωτερική αἰσθησίες.
99. Τι εἶνε ἐσωτερική αἰσθησίες.
100. Τι εἶνε ἔξωτερική αἰσθησίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τοῦ ἐγώ ἴδιᾳ καὶ περὶ ὑπάρξεως, οὐσίας καὶ φύσεως τοῦ οὐκεγώ σχετικοῦ τε καὶ ἀπολύτου γενικῶς, §§ 101—122.

- 101.** Τὸ ἐγώ διπλοῦν: φαινόμενον καὶ νοούμενον.—Τὸ φαινόμενον ἐγὼ ἔκαγγέλλει διπλῆν ἀλλοίωσιν: τὴν μὲν αὐτόγονον, τὴν δὲ ἑτερόγονον.—Πηγὴ ἔκατέρας.—Ἡ ἀντίληψις τῆς διπλῆς καταστάσεως τοῦ ἐγώ καλεῖται γενικῶς μὲν συνειδός, εἰδικῶς δὲ αὐτοσυνειδός καὶ ἑτεροσυνειδός.
- 102.** Τέ κυρίως εἶναι τὸ συνειδός.
- 103.** Τὸ συνειδός ἀμεσοῦς σύνθεσις εἰδέναι καὶ εἶναιτε.—Ο τρόπος τῆς συνθέσεως εἰδέναι καὶ εἶναιτε ἀκατάληπτος.
- 104.** Θεωρία τῆς γνώσεως εἶναι ἡ ἀνάλυσις τοῦ περιεχομένου τοῦ συνειδότος.—Ἐν τίνι συνισταται: ἡ ἀνάλυσις τοῦ συνειδότος.—Διὰ τῆς ἀναλύσεως καὶ δὴ γνώσεως τοῦ συγειδότος ἀναπτύσσεται: ὑψηλότερον συνειδός.
- 105.** Ἡ ἐν τῇ διετής διαθέσεως διδημιευργημένη κατάστασις τοῦ ἐγώ διετή: ἡ μὲν ἀναλλοίωτος, ἡ δὲ ἀλλοιώτη.—Τὸ ἐγώ διετόν: καθαρὸν καὶ ἐμπειρικόν.
- 106.** Ἡ νέα κατάστασις τοῦ ἐγώ παρίστησι τὸ αἴτιον αὐτῆς.—Ὑποκείμενον, ἀντικείμενον.—Τὸ ὑποκείμενον ἐν, διπλοῦν.—Τὸ ἀντικείμενον ποικίλον, πολλαπλοῦν.
- 107.** Τὸ ἐγώ ἐκ τῆς διετής διαθέσεως διεγείρεται πρὸς δρᾶσιν ἦτοι ἐνα ἐπενέγκη ἀλλοίωσιν 1) ἡ ἐκυτῷ τούτῳ, 2) ἡ τῷ ἐμποιοῦντες τὴν ἀλλοίωσιν αἴτιω.
- 108.** Οἱ προσδιορισμοὶ τοῦ ἐγώ.—Ἡ πηγὴ τῶν παμποικίλων προσδιορισμῶν.—Οἱ προσδιορισμοὶ διαβατικοί, ἐμπειρικοί.—Πηγὴ αὐτῶν αὐτὸν τὸ ἐγώ—Οἱ προσδιορισμοὶ τοῦ ἐγώ παραστάσεις αὐτοῦ.—Πρῶτος προσδιορισμὸς τοῦ ἐγώ ἡ αὐταλλοίωσις αὐτοῦ.—Δεύτερος ἡ ἑτεραλλοίωσις αὐτοῦ καὶ τὸ αἴτιον αὐτῆς—Πάντα προσδιορισμὸν παρίστησι τὸ ἐγώ ὡς ἐποπτείαν.
- 109.** Τέ εἶναι ἐποπτεῖα.—Διὰ παραστάσεις (τὰ αἰσθήματα) αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἐποπτείαν δὲν ταυτίζονται.—Οὐδὲ τὸ συνειδός αὐτῶν.—Τὸ αὐτοσυνειδός ἐν πάσαις ταῖς παραστάσεσι ταῖς ἀποτελούσαις τὴν ἐποπτείαν δέον νὰ παρασταθῇ ὡς τὸ αὐτό.—Ἡ σύνθεσις τοῦ διαφόρου συνειδότος γιγνομένη διὰ τῆς παραστάσεως τῆς ταυτότητος τοῦ αὐτοσυνειδότος συνημμένου μετ' αὐτοῦ εἶναι δυνατή διὰ τοῦ καθαροῦ ἥτοι ἀρχικοῦ συνεδότος.—Ο Kant ὀνομάζει τὸ ἐγώ ἀρχικὴν συνθετικὴν ἐνότητα τοῦ συνειδότος.
- 110.** Ἡ ἐνότης ἡ γενομένη ἐν τῇ συνθέσει τοῦ συνειδότος εἶναι διετή: συνθετική· ἀναλυτική.—Ἡ ἀναλυτικὴ προϋποτίθησι τὴν συνθετικήν.—Ἡ ἀναλυτικὴ ἐνότης τοῦ συνειδότος συμπέφυκε πάσαις ταῖς κοιναῖς ἐνοίσαις.—Ἐν πάσῃ ἐποπτείᾳ κεῖται: 1) ταυτότης τῶν παραστάσεων, 2) ταυτότης τοῦ συνειδότος τῶν παραστάσεων, 3) ταυτότης τοῦ αὐτοσυνειδότος ἐν τῷ συνειδότι τῶν παραστάσεων.—Τέ παρατηρητέον περὶ τῆς συνθετικῆς ἐνότητος τοῦ συνειδότος: τοῦ ἐγώ.—Τέ εἶναι κυρίως τὸ ἐγώ.—Τὸ φαινόμενον ἐγὼ ὡς εἶδος, μορφή, καταγγέλλει τὸ νοούμενον ἐγὼ οὐσίαν αὐθυπόστατον κεκτημένην αὐτενέργειαν, ἐνότητα καὶ ταυτότητα.

- 111.** Ἡ φύσις τοῦ ἐγώ πλὴν τῆς αὐτενεργείας ἐνότητος καὶ ταυτότητος ἀπαιτεῖ πρὸς ὑπαρξίν δύο ἔτέρους δρους : τὸν χῶρον καὶ χρόνον .— Τὴν ὑπαρξίν τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου ὁμολογεῖ τὸ συνειδός .— Ήδη ; νοεῖται ὁ χῶρος καὶ ὁ χρόνος .— Τὸ ἐγώ βάσις πάσης ὑπάρξεως .
- 112.** Τὸ ἐγώ πρὸς ἀντίληψιν καὶ κατάληψιν τῆς δευτερογάνου καταστάσεως τῆς προμηθευούσης τὸ ἔξωτερικόν ἀντικείμενον ἐνεργεῖ πολλαπλῶς .— Αἱ πολλαπλαῖς ἔξωτερικούσις τοῦ ἐγώ : αἰσθάνεσθαι , νοεῖν , συλλογίζεσθαι — συναισθάνεσθαι , ὄρεγεσθαι , βούλεσθαι .— Τί εἶναι αἱ ἔξωτερικεύσις αὗται .
- 113.** Καλῶ καὶ γώ πάσας τὰς ἔξωτερικεύσεις τοῦ ἐγώ δυνάμεις .— Διαίρεσις αὐτῶν εἰς δύο κατηγορίας : εἰς γνωστικάς καὶ κινητικάς .— Εἰς τίνας ψυχικάς δυνάμεις δύνανται ώς ἀναχθῆσαι πᾶσαι αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις .
- 114.** Τὸ πνεῦμα τὴν πολλαπλήν αὐτοῦ φύσιν καὶ δρᾶσιν ἐκφαίνει μόνον διὰ τοῦ ἐμπειρικοῦ καὶ καθαροῦ ἐγώ .— Ἡ ὑπαρξία τοῦ ἐγὼ ὡς ἐμπειρικοῦ καὶ καθαροῦ εἶναι ἀπαραίτητος .— Χρῆσις τοῦ ἐμπειρικοῦ ἐγώ .— Χρῆσις τοῦ καθαροῦ ἐγώ .— Ἡ παράστασις «ἐγὼ νοῶ» εἶναι καθαρά .— Συνοδεύει πάσας τὰς ἐμάς παράστασις .— Πῶς σχηματίζει τὴν καθαρὰν παράστασιν «νοῶ» .— Τὸ ἐγώ (τὸ συνειδός) προηγεῖται πασῶν τῶν ἐμῶν ἐποπτειῶν καὶ δὴ παντὸς τοῦ ἐμοῦ ή priori προσδιωρισμένου νοεῖν καὶ δὴ εἶναι ἡ ἀργικὴ βάσις πάσης συνθέσεως .
- 115.** Διὰ τοῦ ἐγώ γεννᾶται ἡ τε καθαρὰ ἡ τε ἐμπειρικὴ ἐποπτεία καὶ δὴ ἡ γνῶσις τοῦ αἰτίου τῆς ἔτερογάνου τοῦ ἐγώ καταστάσεως .— Ἡ ἐνέργεια τοῦ πνεύματος πὸς σχηματισμὸν ἐμπειρικῆς ἐποπτείας ἡ διὰ τοῦ ἐγὼ ἐκφαινομένη πολλαπλή .— Ἡ πολλαπλὴ σύνθεσις , δι' ἣς καταρθοῦται ἡ γνῶσις τοῦ ἀντικειμένου δὲν προέρχεται ἐκ μόνου τοῦ ἐγώ .— Τὸ προίον τῆς πολλαπλῆς ταύτης ἐργασίας καὶ εἶται φαινόμενον .
- 116.** Θεμελιώδεις τύποι τοῦ ἐγώ καὶ τοῦ οὐκεγώ .— Διὰ τῶν τύπων τοῦ ἐγὼ δίδοται μορφὴ τοῖς τύποις τοῦ οὐκεγώ .— Μεταβολὴ τῆς πενταπλῆς διαθέσεως τοῦ ἐγὼ εἰς αἰσθημα , ἀντίληψιν , παράστασιν , ἔννοιαν .— Ὑποβολὴ τοῦ φαινορένου ὑπὸ γενικούς τύπους : κατηγορίας .— Κατ' ἐμὲ ὑπὸ μίαν μόνην .
- 117.** Ἡ διπλῇ διεάθεσις προύποτείθησται καὶ διπλοῦν αἴτιον .— Ήπειρὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ διπλοῦ αἰτίου τῆς τοῦ ἐγὼ διπλῆς διεάθεσεως καὶ καταστάσεως καὶ τῆς ἀντικειμενικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως καὶ γνῶσεως τὸ ἐγὼ εἶναι πεπεισμένον ή priori διὰ τοῦ αὐτοσυνειδότος .
- 118.** Τὸ οὐκεγώ ὑπάρχει , ὑπάρχοντος τοῦ ἐγώ .
- 119.** Τὸ ἐγώ διὰ τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἑαυτοῦ συνειδάτος γνωρίζει οὐ μόνον , διει τὸ οὐκεγώ ἐστιν , ἀλλὰ καὶ τὸ ἐστιν οὐσία καὶ φύσις τοῦ ἐγώ .— Τί ἐννοῶ λέγων α) οὐσίαν 1) τῶν διαθέσεων τοῦ ἐγώ , 2) τοῦ αἰτίου αὐτῶν· δ) φύσιν 1) τῶν διαθέσεων τοῦ ἐγώ , 2) τοῦ αἰτίου αὐτῶν .— Τί ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν καὶ φύσιν τῶν καθ' ἔκαστον δύτων κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην .
- 120.** Τὰ ὄντα διαφέρουσιν ἀλλήλων φύσει καὶ οὐκ οὐσίᾳ .— Μία ἡ οὐσία .— Ήδην γεννᾶται ὁ παμποίκιλος τρόπος τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐμπειρικοῦ , ἐμμόρφου , εἰναι .— Ήδην πηγάδει ἡ παμποίκιλος διάθεσις τοῦ ἐγώ .— Ἡ διάθεσις τοῦ ἐγὼ ἴδιάζει μᾶλλον τὴν νευρίνη οὐσία τῆς αἰσθητηρίου συσκευῆς ἡ τῷ αἰτίῳ αὐτῆς .— Ποσαχῶς δειχνύει τὴν ἑαυτοῦ ὑπαρξίαν τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ δν .— Ήδη ἔχει τὴν ἑαυτοῦ ἐνότητα ἡ πενταπλῆ , ἡ πενταχῶς ἐκφαινομένη διάθεσις τοῦ ἐγώ .

121. Τὸ ἐγὼ γνωρίζει διὰ τῶν ποιευτήτων τὴν οὐσίαν καὶ φύσειν τοῦ οὐκεγώ.—Οἱ μόνοι παράγοντες πάσης γνώσεως τοῦ ἐγὼ εἶνε α) τὸ ἐμπειρί-
χόν, ἔμμορφον, εἶναι, β) τὸ νοεῖν.—Ἡ συμφωνία τῶν ποιευτήτων τῶν ἡμετέρων
νεύρων καὶ τῶν ἐμποιούντων αὐτὰς αἰτίων εἶνε γεγονός.
122. Τὸ ἐγὼ καὶ τὸ σχετικόν οὐκεγώ κατ' ἀνάγκην κέκτηνται ἀπό-
λυτον οὐκεγώ, διότι εἰστὶν οὐσίᾳ τε καὶ φύσει ἀπόλυτον ἐγώ.

ΤΜΗΜΑ II.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Α'.

· "Ὑπαρξίας καὶ γνώσις τοῦ σχετικοῦ οὐκεγώ, §§ 123—348.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ πραγματικότητος καὶ ἀντικειμενικῆς ὑπάρξεως αὐτῆς §§ 123—129.

123. Η πραγματικότητος. — Η ἀντικειμενικὴ ὑπαρξίας τοῦ ἐγὼ ἀναμφισβίτη-
τος. Αμφισβητήσιμος ἡ τοῦ σχετικοῦ οὐκεγώ.
124. Τὸ ζῆτημα, διὸ ὁ ὑπάρχων ιδεύος ἔχῃ ἀντικειμενικὴν πραγμα-
τικότητα, παλαιτατον. — Καὶ τοι ἀκατάληπτος ὁ τρόπος, τὸ ἐγὼ γνωρί-
ζει τὸ οὐκεγώ ὡς γνωρίζει ἑαυτό. — Η ἀντικειμενικὴ ὑπαρξίας τοῦ οὐκεγώ αὐτα-
πόδεικτος ὡς ἡ τοῦ ἐγὼ. — Λύσις τοῦ ζητήματος καὶ διὰ συλλογισμοῦ.
125. Κοινὴ ὄμολογία περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ οὐκεγώ. — Πάντα τὰ φιλο-
σοφικὰ συστήματα παραδέχονται αἰτίαν καὶ ἀποτέλεσμα. — Η ἔξετασις τῆς αι-
τίας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος. — Τις ἡ αἰτία τῶν ἐν τῷ ἐγὼ ἀναμφισβίτων
ὑπάρχοντων αἰσθημάτων καὶ ἀντιλήψεων.
126. Λέτε τρεῖς ὑποθέσεις περὶ τούτου.
127. οἱ λόγοι αὐτῶν.
128. Ο πραγματισμός. — Κατὰ τὸν ὄρθολογισμὸν κατὰ τὸν ἐμπειρισμὸν
ὑπάρχει «τι» ἐκτὸς τοῦ ἐγὼ καὶ ἑαυτὸν κείμενον.
129. Τὸ καὶ ἑαυτὸν ὑπάρχον τοῦτο «τι» τὸ ἐγὼ δύναται νὰ γνωρίσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'. Περὶ ὑπάρξεως, §§ 130—132.

130. Η ἔννοια τῆς ὑπάρξεως διυσχερεστάτη τῶν ἔννοιῶν τῆς θεωρίας
τῆς γνώσεως. — Τί σημαίνει ὁ ὅρος ὑπαρξίας κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. — Η
ὑπαρξία εἶναι «τι» ἐν ὥρισμένῳ χώρῳ καὶ χρόνῳ κείμενον.
131. Η ὑπαρξία δέον νὰ γένηται ἀντικειμενον τῆς ἡμετέρας ἐσωτε-
ρικῆς ἡ ἐξωτερικῆς πείρας. — Τί ἀπαιτεῖ ἡ γνῶσις, ὅτι ὑπάρχει πρᾶγμά
τι. — Πότε τὸ ἐγὼ γιγνώσκει, ὅτι ὑπάρχει τι ἐμπειρικῶς καὶ πότε α πρiori.

Διατί ἀπλῶν ἔννοιῶν δὲν γιγνώσκεται ἡ ὑπαρξία a priori. — Τὸ πραγματικὸν δέον νὰ εἶναι οὐ μόνον ἐν τῇ ἴδεᾳ ὡς τι δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς ἴδεας. — Δέον πᾶν πραγματικὸν νὰ νοηται, ὅτι κεῖται ἐν ὥρισμένῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ. — Ἐκ τοῦ ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ κειμένου εἶναι προέρχονται πᾶσαι αἱ διεγέρσεις καὶ διαθέσεις τοῦ ἐγώ. — Πῶς νοητέον τοῦτο;

- 132.** Ὡς ὑπαρξίας εἶναι τελείως ἀνεξάρτητος τοῦ ὑποκειμένου. — Τὶ εἶναι ἡ ἀντικειμενικὴ πραγματικότης καὶ εἰς τὶ δύναται νὰ διακριθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ γράμματος, §§ 133—137.

- 133.** Τὶ εἶναι τὸ γιγνώσκειν. — Πῶς τὸ ἐγὼ γιγνώσκει τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα. — Ἀναπαραγωγὴ τῆς πραγματικότητος ἐν τῷ ἐγώ. — Ἀμέσως. — Ἐμμέσως. — Ἐξ ὑποκειμένου. — Ἐξ ἀντικειμένου.

- 134.** Τὸ ἐγὼ φέρει ἐν ἑαυτῷ τὴν ὑπαρξίαν ἐν τύποις.

- 135.** Γνῶσις τοῦ οὐκεγώ. — Ἐκ τῶν προτέρων. — Ἐκ τῶν ὑστέρων. — Ἀναλυτική. — Συνθετική. — Μαθηματική, φιλοσοφική, μεταφυσική, ὑπερβατική. — Θεωρητική. — Πρακτική. — Ὑπερφυσική. — Φυσική. — Λογικῶς ἀληθής, λογικῶς φευδής.

- 136.** Τρόπος ἐνεργείας τοῦ ἐγώ, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν γνῶσιν τοῦ οὐκεγώ καθ' ἓνα οἰονδήποτε τῶν ἀνωτέρω τρόπων. — Πῶς θεωρεῖται ἡ τοῦ ὑποκειμένου ἔννοια καὶ πῶς ἡ τοῦ κατηγορουμένου. — Ἡ κατάληψις τοῦ ἐξὸν ἡ ἔννοια τοῦ κατηγορουμένου ἀποτελῇ ἢ μὴ μέρος τῆς τοῦ ὑποκειμένου ἔννοιας, ἀποτελεῖ τὰς ἀνθρωπίνας γνώσεις. — Τὶ δέον τὸ ἐγὼ νὰ ποιήσῃ τὰ ἐν αὐτῷ αἰσθήματα, ἵνα παραγάγῃ γνῶσιν· τὶ ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο.

- 137.** Τὶ δύναται τὸ ἐγὼ νὰ γιγνώσκῃ· ὑλισμός, ιδανισμός, πραγματισμός. — Πῶς τὸ ἐγὼ ἀναπαράγει ἐν ἑαυτῷ τὸ οὐκεγώ κατὰ ποσόν, ποιόν, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τοῦ χριτηρίου τοῦ ἐγώ περὶ τῆς ἀντικειμενικῆς ὑπάρξεως τοῦ σὺκεγώ καὶ μεταφυσικῆς γράμματος §§ 138—148.

- 138.** Τὸ ζήτημα περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ εἰδένατος.

- 139.** Ἀπόδειξις, δτει ὑπάρχει εἰδένατος.

- 140.** Τὸ ἀξιώμα τῆς ταυτότητος.

- 141.** Λογική, τυπική ἀληθεία. — Πραγματική, ύλική ἀληθεία.

- 142.** Τὶ ἀπαιτεῖται πρὸς ὑπάρξιν μεταφυσικῆς γνῶσεως. — Τὶ εἶναι πεῖρα.

- 143.** Τὶ εἶναι τὰ αἰσθήματα δινευ πείρας.

- 144.** Πραγματική λύσις τοῦ ἡμετέρου προβλήματος οἷα τοῦ ἀξιώματος τῆς ταυτότητος.

Περὶ τῶν γνωστικῶν μέσων: ὑποκειμενικῶν
καὶ ἀντικειμενικῶν, §§ 145—204.

145. Καὶ αὐτὰ τὰ ιδανικὰ συστήματα παραδέχονται, διε ὑπάρχει ἐγώ καὶ οὐκεγώ, ἀποροῦσι μόνον 1) ποῦ κεῖται τὸ οὐκεγώ, 2) πῶς τὸ ἐγώ γνωρίζει τὸ οὐκεγώ· δυναταὶ ὑποθέσεις περὶ τούτου.
146. Γνωστικὰ μέσα: ὑποκειμενικά, ἀντικειμενικά· κριτήριον, διε ὅν ἔξελέγχεται ἡ ἀληθεία τῆς ἀντικειμενικῆς ὑπόρξεως.

I. Περὶ τῶν ὑποκειμενικῶν στικῶν μέσων, 147—190.

147. Ὑποκειμενικὰ γνωστικὰ μέσα. Ψυχολογία καὶ φιλοσοφικὰ συστήματα· ποῦ κεῖται ἡ πέρι ψυχῆς ἔρεις.
148. Ψυχικαὶ δυνάμεις.—Ἐρευνα περὶ αὐτῶν γενικὴ καὶ εἰδικὴ, §§ 148—190.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

A. Περὶ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων γενικῶς, 149—158

149. Λί Φυχικαὶ δυνάμεις εἶνε ἐκφάνσεις τῆς χ οὐσίας.—Ἐκφαίνονται διὰ τῆς ψ οὐσίας.—Ἐμφανίζονται ὑπὸ δύο μορφάς· ἡ μὲν φέρει τοὺς χαρακτῆρας τῆς χ οὐσίας, ἡ δὲ τῆς ψ.—Δι ἀνήκουσαι εἰς τὴν 1ην μορφήν.—Δι ἀνήκουσαι εἰς τὴν 2αν.—Δι Φυχικαὶ δυνάμεις ἐκφαινόμεναι διὰ τῆς ψ οὐσίας μεταλαμβάνουσι τῆς οὐσίας καὶ φύσεως αὐτῆς.
150. Πρὸς ἐκφανσιν τῶν ιδιοτήτων τῆς χ οὐσίας ὥρισται ἀνὰ ἐν μὲν Φυχικὸν κέντρον διὰ μέσαν ἐκάστην, ἐν δὲ κοινόν διὰ πάσας δύο.
—Τὶ ἀπαιτεῖται, ἵνα παραχθῇ τὸ αἴσθημα.—Πῶς γεννᾶται τὸ αἴσθημα.
151. Τέ χρῆζει τῇ διάνοιᾳ πρὸς ἐκφανσιν.
152. Γεγονότα μαρτυροῦντα τὴν κατὰ φύσιν συνεργὸν παρέμβασιν τῶν προμετωπιαίων λοιδῶν ἐν ταῖς πράξεσι τῆς νοήσεως.—Πάντα τὰ μόρια τῆς χώρας ταύτης (τῶν προμετωπιαίων λοιδῶν) τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ προίστανται τῶν φαινομένων τῆς σκέψεως, βουλήσεως καὶ συναισθήσεως.
153. Ἡ ἐγκεφαλικὴ ἐνέργεια εἶνε ἐνσυνειδητος ἡ ἀσυνειδητος· ἀνακλαστικαὶ πράξεις.
154. Τὰ Φυχικαὶ κέντρα δὲν δύνανται νὰ λειτουργήσωσιν ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων τῆτος δινευ συνεργίας ἀλλήλων καὶ τοῦ κοινοῦ.—Δι Φυχικαὶ δυνάμεις θυγατέρες τῶν αὐτῶν γονέων: τῆς χ καὶ ψ οὐσίας.—Δι Φυχικαὶ δυνάμεις δύο τριάδες.

155. Τὸ ἐγώ ἐκφαίνει ίαυτὸ γεγνῶσκον, συναισθανόμενον καὶ ἐπιθυμοῦν.—Τὴν 1ην ίδιότητα ἐκδηλοῦ τριχῶς: αἴσθανόμενον, νοοῦν, λογιζόμενον.
—Τὴν 2αν μονοειδῶς: συναισθανόμενον.—Καὶ τὴν 3ην διττῶς: ἐπιθυμοῦν, βουλόμενον.—Σύμπτυξις τῶν ἐκράνσεων τοῦ ἐγώ.—Πᾶσαι αἱ Φυχικαὶ δυνάμεις δύνανται νὰ ἀναγθῶσιν εἰς τρεῖς: τὴν αἴσθησιν, τὴν συναισθησιν, τὴν ἐπιθυμίαν.
Αἴσθησις, νοῦς καὶ λόγος εἶνε δύναμις τοῦ ἐγώ τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ίδιων αὐτοῦ διαθέσεων ἐμποιουμένων αὐτῷ εἴτε ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων εἴτε ὑπὸ τῶν σχέσεων αὐτῶν.—Τὰ ἀντικείμενα καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν παρίστανται ἐν

τῷ συνειδότι εἶτε ἀμέσως διὰ τῶν παραστάσεων αὐτῶν, ἐποπτεῖν, ἀντιλήφειν, εἶτε ἐμμέσως διὰ τῶν ὄνομάτων.

156. Οἱ τύποι καὶ αἱ λέξεις ἐν τῷ περιεχομένῳ τοῦ αὐτοσυνειδότος τοῦ ἐγώ.

157. Η αἰσθησις (ἢ ἔξωτερική) διεγειρομένη ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων, παραστάσεων, ἐννοιῶν καὶ ιδεῶν ἀντιληφθάνεται προσέχουσα.—Τί εἶνε προσοχὴ.—Ἡ προσοχὴ εἶνε ἴδιότης τῆς ψυχῆς τοῦ συγχεντροῦν τὴν δρᾶσιν αὐτῆς: Ιον ἐν τῷ ἑτέρῳ τῶν κέντρων. Σον ἐν ἐνὶ μόνῳ ἐρεθισμῷ αὐτοῦ—Τὸ ἐγώ ἀπαξ προσχὸν εἶτε αἰσθήματί τινι, εἶτε παραστάσει, εἶτε ἐννοίᾳ αὐτοῦ γίγνεται κύριον αὐτοῦ καὶ ἀπαλλαγέν αὐτοῦ.—Ἡ ἴδιότης αὗτη τῆς ψυχῆς εἶναι ἀπαραίτητος: Α' πρὸς παραγωγήν, 1) αἰσθήματος, 2) παραστάσεως, 3) ἐννοίας καὶ 4) ἴδεας· Β' πρὸς σχηματισμόν, 1) συγκρίσεως, 2) κρίσεως, 3) σκέψεως, 4) συλλογισμοῦ, ἵτοι πάντος ψυχικοῦ φαινομένου.—Ἴνα παραχθῆ ψυχικὸν φαινόμενον, δέον νὰ δρᾶσῃ ἢ ἀντιληπτικὴ οὐσία ἢ ὡς ἐγὼ ἐμφανιζομένη σύμπασα καὶ πλήρης, ἵτοι αἰσθανθῆ, νοήσῃ, λογισθῆ.

158. Η αἰσθανομένη θύματος εἶναι καὶ ἡ νοοῦσα, ἢ δὲ νοοῦσα καὶ ἡ λογιζομένη.—Τὸ ποιοῦν τὴν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀντιληπτικὴν θύματον τοῦ ἐγώ φαίνεσθαι πολλάς καὶ διαφερούσας ἀλλήλων εἶναι τὰ τὴν ἀλλοίωσιν αὐτῇ ἐμποιοῦν αἴτιον.—Αἱ ψυχικαὶ ἀλλοιώσεις εἶναι μὲν ὅμοιογενεῖς, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁμοειδεῖς· διὸ καὶ ἡ ἀντιληφτικὴ διὰ μίαν ἐκάστην αὐτῶν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀνάλογος.—Πρεσβύτεροι αἰσθησιν, νοῦν καὶ λόγον, τριάδα ὅμοιούσιον καὶ ἀγώριστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

B'. Περὶ τῶν γύναικῶν δυνάμεων εἰδικῶν. §§ 159—190.

159. α'. Αἰσθησις.—Τί εἶνε ἡ αἰσθησικότης ἢ ἀπλῆ αἰσθησις.—Τί ἀπαιτεῖται πρὸς παραγωγὴν αἰσθήσεως.—Τίνος ἀπόρροια εἶναι τὰ ζωϊκὰ φαινόμενα.

160. Πρὸς ὑπαρξίεν καὶ ἐκδηλωσιν ζωϊκῶν φαινομένων ἀπαιτοῦνται οἱ δροι 1) πνεῦμα καὶ ἔξωτερικός κνηματος, 2) μέσον (:medium).—Μέσον εἶνε ἡ σωματικὴ ὄργάνωσις, τὸ ὄργανικὸν σῶμα

161. Η χ οὖσια ζωοποιεῖ τὴν ψ.—Ἡ ψλη διωργανωμένη κεῖται μεταξὺ τῶν χ καὶ ψ οὐσιῶν καὶ μετέχει τῶν ἴδιοτήτων ἐκατέρας: τῆς μὲν χ τῶν τοῦ αἰσθάνεσθαι, νοεῖν καὶ βούλεσθαι, τῆς δὲ ψ τῶν τοῦ ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ κεῖσθαι: χώρον τριχῆ διαστατὸν κατέχειν καὶ τῆς τοῦ ἀδιαγωρήτου ἴδιότητος εύμοιρεῖν.—Καίτοι ἡ ψλη μετέσχε τῶν ἴδιοτήτων τοῦ πνεύματος, δὲν εἶναι κυρίως αὐτὴ, ἡ αἰσθανομένη, νοοῦσα καὶ ἡ βούλομένη, ἀλλ' αὐτὸς τὸ πνεῦμα τὸ καταστῆσαν αὐτὴν τοιαύτην.

162. Εν τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ τὸ νευρικὸν σύστημα κατέχει διὰ τὸ ἡμέτερον πρόβλημα πρωτεύουσαν θέσιν.—Ἡ ἔκφανσις τοῦ ἐγώ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν γνωστικῶν καὶ κινητικῶν δυνάμεων τὴν βάσιν τῶν ψυχικῶν δυνάμεων ἀποτελεῖ ἡ αἰσθησις.

163. Τὰ ὄργανα τὰ ἐκτελοῦντα τὴν λειτουργίαν ταύτην εἶναι τριῶν εἰδῶν: 1) δεκτικὰ τῶν ἀντυπώσεων, 2) ἀγωγός καὶ 3) ἀντιληπτικά.—Τὰ πρῶτα κεῖνται ἐν τῷ ἔξωτερικῷ περιφερικῷ νευρικῷ συστήματι καὶ εἶναι

συνηρμολογημένα συνωδὸς τῷ εἶδει τῶν ἐντυπώσεων, ἃς προώρισταις νὰ δέχωνται, καὶ ἔξειδικευμένα εἰς πέντε διαφόρους κατηγορίας καὶ ἀληθῆ καταμερισμὸν τῆς φυσιολογικῆς ἔργασίας.—Δισθητήρια ὄργανα.—Εἰδικὴ αἰσθησίς.—Πέντε εἰδικαὶ αἰσθήσεις.—Τῶν πέντε αἰσθητηρίων ὄργάνων τὰ κεντρομόλα νεῦρα τὰ συνδέοντα αὐτὰ πρὸς τὰ ἀντιληπτικὰ κέντρα δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο κατηγορίας: εἰς τὴν 1ην ἀνήκουσι τὰ τῆς ἀφῆς ἢ τῆς γενικῆς αἰσθησικότητος· εἰς τὴν 2αν τὰ τῶν λοιπῶν.

164. Ποῦ κατατακτέον τὸ γενιτεικὸν νεῦρον.—Λί αἰσθήσεις κέκτηνται τὴν δύναμιν τοῦ μεταβάλλειν τὰ ἔρεθίσματα τὰ ύπὸ τοῦ ἔξωτερικοῦ κόσμου ἐμποιούμενα αὐταῖς εἰς εἰδικὰ αἰσθήματα.

165. Ἡ ὁδὸς ἢ συνδέουσα τὸ ἔξωτερικὸν περιφερεικὸν νευρικὸν σύστημα μετὰ τῆς ἀστέας τῆς αἰσθητικότητος.—Τῶν μὲν νεύρων τῆς 1ης κατηγορίας (§ 164) μαχροτάτη καὶ ἐπίπλοκος καὶ πολλοὺς σταθμούς ἔχουσα· τῶν δὲ τῆς 2ας: τῶν τριῶν εἰδικῶν αἰσθήσεων (ἀσφρητικοῦ, ὀπτικοῦ καὶ ἀκουστικοῦ) βραχυτάτη, ἀπλουστάτη καὶ εύθυτάτη.—Λί διεγέρσεις τῶν νεύρων τῆς 1ης κατηγορίας μεταβάλνουσιν εἰς τὴν ἕστιαν τῆς αἰσθητικότητος.—Τὰ σημεῖα, δι’ ᾧν διέρχονται,—Λί τῆς 2ας εἰσδύνανται κατ’ ἔύθεταν εἰς τὸν ἐγκέφαλον.—Οἱ ἀγωγοὶ οὗτοι εἶνε ἀδιάφοροι.—Ἡ ὁδὸς τῆς γεύσεως.

166. Τὰ κεντρομόλα νεῦρα παραβάλλονται πρὸς τὰ σύρματα τηλεγραφικοῦ ἀγωγοῦ ἢ πρὸς δόπις οἰκίας.

167. Λί διεγέρσεις αὗταις γεννῶσιν ἀλλοίωσιν καὶ δὴ νέαν κατάστασιν.—Τῆς λειτουργικῆς ταύτης καταστάσεως ἀντιλαμβάνεται ἡ ἐν ἡμῖν ἔσωτερην αἰσθησίς ὡς αἰσθήματος.—Δυνάμει ἴδιαζούσης ἀγνώστου τινὸς ὑφῆς ἔκαστον εἶδος αἰσθητηρίου ἐγκεφαλικοῦ κέντρου παρουσιάζει λειτουργικὴν κατάστασιν, ἡς ἡ ἀντληψις ύπὸ τοῦ ἐγὼ παράγει αἰσθημα τὸ αὐτὸν πάντοτε καὶ ἀληθῶς εἰδικὸν δι’ ἔκαστον κέντρον.—Εἰδικότης τῶν αἰσθητηρίων ὄργάνων.—Πῶς δέον νὰ ἔξηγηθῇ ἡ εἰδίκευσις τοῦ ἔξωτερικοῦ αἰτίου.

168. Πόθεν πηγάδεις ἢ εἰδίκευσις τοῦ ἔξωτερικοῦ αἰτίου.—Κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην.—Τὸ εἰδικὸν αἰσθημα ἀποτέλεσμα δύο πράξεων ἀλλήλων διακεκριμένων.—Τὸ αἰδικὸν αἰσθημα εἰκὼν εἰκονίζουσα τὸ ἀλλοιώσαν τὴν αἰσθητήριον συσκευὴν ἔξωτερικὸν αἴτιον.—Ποῦ συμβαίνει ἡ εἰκὼν αὕτη.—Τὶ σκοπεῖ ἡ παρατηρουμένη διέγερσις τῆς νευρικῆς ἵνδος ἀπὸ τοῦ μεταπεπλασμένου περιφερεικοῦ αὐτῆς πέρατος μέχρι τοῦ κεντρικοῦ αὐτῆς πέρατος.

169. Τὸ ἐγὼ διὰ τῆς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ νευρικῷ συστήματι αἰσθήσεως αὐτοῦ ἀντιλαμβάνεται τῆς ἑαυτοῦ ἐκεῖ καταστάσεως.—Ἡ κατάστασις ούμφωνος τῇ φύσει τῶν δύο παραγόντων τοῦ εἰδικοῦ αἰσθήματος.—Σχηματίζει ἴσαριθμους τοῖς αἰσθητηρίοις ὄργάνοις καὶ τοῖς τρόποις τοῦ ἐνεργεῖν τοῦ ἔξωτερικοῦ αἰτίου κατηγορίας.—Ἀνάγκη διεγέρσεως τῆς ἀντιληπτικῆς ούσίας πρὸς δρᾶσιν ἐν τῇ οίκειᾳ μοίρᾳ τοῦ νευρικοῦ συστήματος διὰ τῆς προσοχῆς.

170. Τὸ εἰδικὸν αἰσθημα ὃν μὲν ἀπλοῦν πάθημα τῆς αἰσθητηρίου νευρικῆς ούσίας εἶνε ὑλεκόν τε, ἀντιληπτόν δὲ καὶ δὴ συνειδητόν γεγνόμενον δὲν εἶνε πλέον ὑλεκόν ἀλλ’ ὡς τὸ ἀντιλαμβανόμενον ἐγὼ δύλον, πνευματικόν.

171. Λαπόδειξεις, διεισδύσεις τὸ εἰδικὸν αἰσθημα σχηματίζεται ἐν τῷ αἰσθητηρίῳ ὄργάνῳ.

172. Άξιος αισθήσεις διαερούνται: 1) εἰς ἀπλότητα²⁾ εἰς συνθέτους.— Διάκρισις τῶν αἰσθήσεων κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἔρεθισμοῦ — Κατὰ τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν διὰ τὴν γνῶσιν.

173. Τὸ ἐγώ γνωρίζει τὸ οὐκεγώ διὰ πασῶν μὲν τῶν αἰσθήσεων, χυρίως διαφορά διὰ δύο: τῇδε ἀφθῆται καὶ τῇδε διαστέλλεται.

6—γ. Νοῦς καὶ λόγος **§§ 174—190.**

174. Τίνες ἀργοῦνται τὸ θού μέλος τῇδε γνωστικῇς τριάδος: τὸν λόγον, ταυτίζοντες πρὸς τὸν νοῦν.— Πόθεν προέρχεται ἡ νομιζομένη ταυτότης νοῦ καὶ λόγου.

175. Ή διαφορὰ τῆς μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσα ἐξηρτηται ἐκ τε τοῦ εἴδους τῇδε ἀλλοιώσεως ἐκ τε τῇδε ἀντιληφτικῇς δυνάμεως.— Ἀδύνατον δὲ νοῦς καὶ ὁ λόγος νὰ ταυτισθῶσιν.

176. Οἱ φιλόσοφοι I. H. Fichte, Ulrici, Froschammer, ἔχουσι δίκαιον λέγοντες, διτε δὲ μὲν νοῦς καταγίγνεται ἀπλῶς περὶ τὸν αἰσθητὸν κόσμον τῶν φαινομένων, δὲ λόγος περὶ τὸν ὑπεραισθητόν.— Ὁ λόγος τούτου.— Ὡσαύτως καὶ ὁ Hegel καὶ Kant.

177. Ἀνάπτυξις τῇδε ἐμῇδε γνώμης περὶ τῇδε διαφορᾶς τῶν μελῶν τῇδε γνωστικῇς τριάδος.

178. Συνέχεια.

180. Συνέχεια: ἡ ἐμὴ γνώμη: δὲ μὲν νοῦς γενικῶς συμπίπτει μετὰ τῇδε κριτικῇς δυνάμεως καὶ τοῦ λόγου, δὲ λόγος σημαίνει σύμπασαν τὴν ἀνωτέραν γνωστικὴν δύναμιν, ἐν ᾧ συμπεριλαμβάνεται καὶ τοῦ νοῦ.

181. Τέ σημαίνουσι γενικῶς νοῦς καὶ λόγος.

182. Τέ σημαίνει δὲ νοῦς ιδεώς.— Πόσα τινὰ προϋποτίθησιν δὲ ἀνθρώπεινος νοῦς.— Ὁ νοῦς παρέχει εἰς τὸ ὑπὸ τῆς φαντασίας συντεθειμένον ποικίλον κανόνα τῆς συνθέσεως, δι'οῦ ἐνοῖς αὐτό.— Τίς ἡ ὥλη τοῦ νοῦ σχηματίζοντος παραστάσεις καὶ ἐννοίας καὶ κρίνοντος;— Τὸ ὑπὸ τοῦ νοῦ κρινόμενον ἐνότης.— Τὸ ὑπὸ τοῦ νοῦ σχηματισθὲν πρότερον παραστάσεις, ἐννοίαι.— Συνθετική, ἀναλυτική (ἐνότης).

183. Διεπλῆτη χρήσις τοῦ νοῦ.— Λογική (ἐμπειρική) καὶ πραγματική.— Ὁ νοῦς ἐμπειρικός.— Ὁ νοῦς καθαρός.— Ὁ νοῦς ἐν τῇ λογικῇ χρήσει.— Ὁ νοῦς ἐν τῇ πραγματικῇ χρήσει.— Τέ παραπηρητέον περὶ τοῦ νοῦ ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν παραστάσεων αὐτοῦ.

184. Τέ σημαίνει δὲ λόγος ιδεώς.

185. Ὁ λόγος θεωρεῖται: α) κατὰ τὴν διαφοράτητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ β) κατὰ τὴν ἀναφοράν ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα.— Ὁ λόγος κατὰ τὸ α) εἶνε δύναμις: 1) λογική 2) πραγματική.— Ὁ λόγος ὡς λογική δύναμις.— Ὁ λόγος ὡς πραγματική δύναμις.— Πῶς καλοῦνται αἱ ἐννοίαι τῆς ἐπόψεως ταύτης.— Πῶς καλοῦνται τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐννοιῶν τούτων.— Τὸ ἀνώτατον ἀξιωματοῦ καθαροῦ λόγου.— Πῶς ἐνεργεῖ ὁ λόγος ἐν τῇ ὑπερβατικῇ χρήσει.

186. Κατὰ τὸ β (τὴν ἀναφοράν ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα) δὲ λόγος εἶνε 1) θεωρητικός, 2) πρακτικός.

A'. O θεωρητικός.

‘Ο θεωρητικὸς ὑποδεικτεῖται: 1) εἰς φυσικὸν 2) εἰς ὑπερφυσικόν,

B'. Ο πρακτικός.

‘Ο πρακτικὸς λόγος καλεῖται καὶ βούλησις.— ‘Ο πρακτικὸς λόγος ἐν τῇ ἐπόψει ταύτῃ ὑποδιαιρεῖται: 1) εἰς ἐμπειρικόν, 2) εἰς καθαρόν.— ‘Η προϋπόθεσις λόγου ὑψίστου, νομοδότου, αὐτοτελοῦς εἶναι ἐν θεωρητικῇ μὲν ἐπόψει σπουδαιοτάτη, ἐν πρακτικῇ δὲ καὶ ἀναγκαῖα.

Ἐν ποίᾳ σχέσει ἴστανται αἱ δυνάμεις αὗται :
(ἢ αἰσθησίς, ὁ νοῦς καὶ ὁ λόγος :)

A' πρὸς ἀλλήλας;

- 187.** α'. Κατὰ τὸν ἐμπειρισμόν.
188. β'. Κατὰ τὴν χριτικὴν φιλοσοφίαν.
 Β' πρὸς τὰ ὀντικείμενα.
189. α'. κατὰ τὸν ἐμπειρισμόν.
190. β'. Κατὰ τὴν χριτικὴν φιλοσοφίαν.

ΔΙΕΥ ΤΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΩΝ ΓΝΩΣΤΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ

**ΗΤΟΙ ΜΕΣΩΝ, ΔΙ' ΩΝ ΤΟ ΟΥΚΕΓΩ ΓΝΩΡΙΖΕΙ
ΤΩ ΕΓΩ ΕΑΥΤΟ.**

Tὰ μέσα ταῦτα εἶναι ποιότητες καὶ αἱ ἴδιότητες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ τῶν ποιοτήτων καὶ τῶν ἴδιοτήτων §§ 191—204.

- 191.** Ποσαχῶς θεωρεῖ τὸ ἐγώ τὸ οὐκεγώ. — Τί καλεῖται υποκείμενον καὶ τί ποιότητας. — Πῶς νοεῖ τὴν ποιότητα.

192. Ἐν τῷ οὐκεγώ κεῖται 1) ἡ ἑνότητος τῆς οὐσίας αὐτοῦ 2) ἡ πολλάριοτης τῶν ποιοτήτων καὶ τῶν ιδιοτήτων. — Πῶς θεωροῦνται ἀμφότερα. — Ἔρευνα περὶ τοῦ τι εἶναι ποιότης καὶ τί ιδιότης καὶ ποῦ κεῖνται ἐν τῷ ἐγώ ἢ ἐν τῷ οὐκεγώ.

193. Τι εἶναι τὸ οὐκεγώ. — Ποσαχῶς παρίσταται τὸ οὐκεγώ τῷ ἐγώ. — Λογικὸν καὶ φυχολογικόν.

194. Ποῦ κεῖται τὸ ποιοῦν τὸ ἐν οὐκεγώ γεγνώσκεσθαις καὶ φαίνεσθαις πολλά. — Πῶς καλεῖται τὸ τοιοῦτον. — Τί εἶναι ποιότης κατ' Ἀριστοτέλη. — Τί κατὰ Βεν. Λέσσην. — Τί κατὰ τὴν κριτικὴν φιλοσοφίαν. — Πῶς νοεῖται ἡ ποιότης καὶ ἡ οὐσία. — Τί εἶναι ποιότης.